

РЕШЕНИЕ

№ 4103

гр. София, 01.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 21.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **11047** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Е. Д., гражданин на Република Турция, чрез адвокат П. М. срещу Заповед № 513з-11224 от 23.09.2025 г. за издаване на отказ за предоставяне на право на продължително пребиваване, постановена от Началник на отдел „Миграция“, при Столична Дирекция на Вътрешните Работи (СДВР).

В жалбата се сочи, че процесният отказ е незаконосъобразен, като постановен при съществени нарушения на административно-производствените правила, в противоречие с материално-правните разпоредби и при несъответствие с целта на закона и в противоречие с принципите на справедливостта, от неоправомощено лице и без мотиви.

Твърди се, че оспорващият е подал искане за продължаване на разрешение продължително пребиваване, като е представил всички изискуеми документи. Същият е представител на търговско дружество – регистрирано търговско представителство в Република България и от 2018 г. до момента е имал издадено разрешение за продължително пребиваване, което е продължавано всяка година без проблем. Съгласно чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ представителите на търговските дружества с регистрирано представителство в Република България имат право на продължително пребиваване. Необосновано, служителите на отдел „Миграция“ – СДВР, са приели, след проведен по телефона разговор със собственика на наетия от Е. Д., където жалбоподателят е заявил своето местожителство, че той не живее там, след като наемодателят е заявил, че не е виждал Д. повече от два месеца и не знае къде се намира. Посочено е, че липсват ясно формулирани мотиви, защо е прието, че представеният адрес на пребиваване е фиктивен и защо са предоставени неверни

данни. Административният орган изобщо не е изяснил правилно фактическата обстановка, респективно не е направил законосъобразни изводи. Жалбоподателят не е пребивавал на заявения адрес през летните месеци, когато е сезона на отпуските, а през същия период наемодателят е извършвал ремонт на етаж, предоставен на жалбоподателя. В случая е приложена декларация от собственика на имота, находящ се в [населено място], кв. Б., [улица], с която И. П. е изразил съгласие Е. Д. да се регистрира на посочения адрес. Твърди се, че от оспорвания не са изискани обяснения, което е съществено нарушение на административно-производствените правила, съгласно чл. 35 от АПК. Излагат оплаквания, че заповедта е издадена при несъответствие с целта на закона. На последно място се сочи, че в случая не е съобразено обстоятелството, че на Е. Д. вече е било издавано разрешение за продължително пребиваване, в което е отразен също адрес в [населено място], кв. Б., [улица].

По време на проведеното по делото открито заседание, жалбоподателят не се явява лично и с адвокат М., която поддържа жалбата. Не претендира присъждане на разноски.

Ответникът не се представлява. От юрисконсулт Г. са представени писмени бележки, в които се оспорва жалбата, като неоснователна. Посочва, че в акта на Началник отдел „Миграция” – СДВР са обсъдени всички доводи, касаещи основанията за отказа за издаване на исканото разрешение. Счита, че отказът е постановен от компетентен орган в кръга на неговите правомощия, при спазване стриктно на материално-правните разпоредби, както и не са допуснати процесуални нарушения. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. Прави се възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

На 29.08.2025 г. Е. Д., гражданин на Република Турция, е подал до отдел „Миграция” – СДВР, заявление рег. № 103395, за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България, на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ (в приложимата редакция към момента на подаване на заявлението), като лице, получило право на пенсия в друга държава. Съгласно тази разпоредба, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които са представители на чуждестранно търговско дружество, представило документи за: данъчна изрядност, за годишен оборот в размер най-малко на 100 000 лева или тяхната равностойност в чуждестранна валута, изчислена по официалния курс на Българската народна банка, валиден в деня на приемане на редовните документи за регистрация на търговското представителство в Българската търговско-промишлена палата, придобит за период от всяка от две последователни години преди регистрацията на търговското му представителство; удостоверение за актуално състояние на чуждестранното лице, издадено не по-рано от 6 месеца и с валидност 6 месеца от датата на издаването му от съответния компетентен орган по регистрацията, съобразно националното му законодателство; тези обстоятелства се удостоверяват при издаването на сертификат от Българската търговско-промишлена палата в резултат на предоставени от чуждестранното лице официални документи от страната по регистрация на търговското дружество; разрешение за пребиваване на това основание могат да получат до двама представители на чуждестранното търговско дружество; при постъпило искане за продължаване срока на пребиваване на това основание Българската търговско-промишлена палата издава нов сертификат след деклариране от търговския представител на извършената от него дейност в периода на предходното пребиваване и в изпълнение на програмата за дейността на представителството; наличие на доказателства за офис, осъществени представителни действия и/или взаимоотношения с български партньори и удостоверение за актуално състояние на

чуждестранното лице с валидност 6 месеца от датата на издаването му; чуждестранното лице е задължено в 30-дневен срок от настъпването на промяна в обстоятелствата в своята регистрация да представи удостоверение за актуално състояние, издадено не по-рано от 6 месеца от съответния компетентен орган по регистрацията, съобразно националното му законодателство; търговското представителство е задължено в 7-дневен срок от настъпила промяна в обстоятелствата по регистрацията на представителството да ги декларира писмено в Българската търговско-промишлена палата, която своевременно уведомява за това дирекция "Миграция"; при наличие на данни, че търговското представителство не отговаря на законовите изисквания, компетентните държавни органи информират Българската търговско-промишлена палата с цел предприемане на действия за заличаването му; за извършеното заличаване на търговското представителство се уведомяват органите за административен контрол на чужденците в Република България.

Установено е, че Е. Д., гражданин на Република Турция е имал вече издадено разрешение за продължително пребиваване, валидно до 07.10.2025 г.

Не се спори, че към заявлението са били приложени документи, съгласно чл. 19, във връзка с чл. 14 от ППЗЧРБ, а именно копие от национален паспорт, издаден от компетентните турски власти, валиден до 25.12.2034 г., сертификат за актуална регистрация на търговското представителство в Българската търговско-промишлена палата № 3441 от 27.08.2025 г., удостоверяващ, че търговското представителство с наименование Еб Т. И. М. П. И. И. Санаи Ве Тиджарет Л. Ш. е вписано в Единния търговски регистър на Българската търговско-промишлена палата. Адресът на представителството е [населено място], кв. Б., [улица]. Представител по пълномощие в Република България е Е. Д., гражданин на Република Турция, банково удостоверение, издадено от Търговска Банка Д АД, видно от което Е. Д., гражданин на Република Турция, притежава банкова сметка с наличност към 26.08.2025 г. от 10 009 евро, нотариално заверен договор за наем от 11.03.2025 г., видно от който И. П., като наемодател предоставя срещу месечен наем от 200 лв. на Е. Д. и Бурак Л., граждани на Република Турция, западна реална част от негов недвижим имот – къща находяща се на адрес: [населено място], кв. Б., [улица], нотариално заверена декларация от И. П., гражданин на Република България, съгласно която същият като собственик на недвижим имот, находящ се на адрес: [населено място], кв. Б., [улица], заявява, че е съгласен Е. Д. и Бурак Л., граждани на Република Турция да бъдат регистрирани адресно на посочения адрес, на основание, сключения договор за наем, полица за медицинска застраховка за чужденци, със срок на валидност от 21.03.2025 г. до 20.03.2026 г., видно от която застрахователят покрива разходи за медицински разноски на Е. Д., гражданин на Република Турция, за времето на престоя му в страната, удостоверение, издадено от „Географска информационна система – София“ ЕООД, видно от което жилищна сграда, със стар адрес [населено място], [улица] има настоящ адрес [населено място], [улица].

От страна на административния орган е приложена служебно справка, видно от която Е. Д., гражданин на Република Турция е със статут на продължително пребиваващ чужденец от 2007 г. Служители на отдел „Миграция“ – СДВР са извършили на 09.09.2025 г. проверка на посочения адрес на пребиваване [населено място], кв. Б., [улица]. На място са констатирали, построена къща-близнак, като собственик на дясната част е И. П.. Проведен е разговор с господин З., съсед от [улица], който е заявил, че в къщата на № 21, живее само И. П. и той никога не е виждал наематели. При проведен телефонен разговор с наемодателя И. П., същият е заявил, че Е. Д. живее на първия етаж на къщата, но не го е виждал повече от два месеца.

Описаните данни са отразени в становище рег. № 513р-99163 от 19.09.2025 г., съставено от инспектор при отдел „Миграция“ – СДВР, в което е направено предложение до Началник отдел

„Миграция” – СДВР, на Е. Д., гражданин на Република Турция да се откаже продължаване на срока за пребиваване на основание чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, поради деклариране на неверни данни.

Вземайки предвид направеното предложение и събраните в хода на административното производство доказателства, Началник отдел „Миграция” – СДВР е издал оспорената заповед.

Със заповед № 513з-2396/24.03.2021 г. Директорът на СДВР е оправомощил държавния служител, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция” – СДВР да издава и да отказва издаване на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване на чужденци, както и да продължава срока на пребиваване на чужденци в Република България. Със Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. на Директора на СДВР е възложено на главен инспектор С. С. – Началник на сектор „Незаконна миграция”, при отдел „Миграция” – СДВР да замества титуляра, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция” – СДВР от 19.05.2025 г. до отпадане на необходимостта.

По време на проведеното по делото открито заседание беше разпитан като свидетел Н. Риза.

Същата заяви, че познава Е. Д. от [населено място], от където са родителите му. Той е завършил университет в България и владее български. От около 8 години пребивава в страната като представител на търговско дружество. Свидетелката живее в [населено място], на [улица]. Познава съседа си И., който живее на същата [улица] и има голяма къща. През 2025 г. тя е говорила с него, дали може да даде на Е. Д. под наем част от имота. Той се съгласил и дори подписа нотариално заверена декларация, за това, че е съгласен чуждестранният гражданин да се регистрира адресно там. Свидетелката не знае кога служители на „Миграция” са търсели Д. на адреса. Предполага, че е възможно да са го търсили на друг адрес, защото в квартала има несъвпадение на административните адреси на имотите. Възможно е през лятото Д. да не е пребивавал на адреса постоянно, защото наемодателят е правел ремонт. Тъй като чужденецът е представител на чуждестранно търговско дружество, той не живее постоянно в страната, а само епизодично я посещава, когато това е необходимо във връзка с бизнеса. Когато има срещи в С., той отсяда на този адрес.

Съдът намира показанията на свидетелката за логични, непротиворечиви и лишени от елементи на заинтересованост, поради което следва да бъдат кредитирани.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след повторна служебна преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен лично на Е. Д., лично на 26.09.2025 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 10.10.2025 г. (вх. № 24791), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество тя е основателна.

За да издаде оспорения отказ, Началникът отдел „Миграция” – СДВР е приел, че са налице предпоставките по чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. По силата на тази разпоредба, се отказва издаването на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване на чужденец, когато той е декларирал неверни данни.

Съгласно чл. 22, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 3 и 4 и на разрешение на службите за административен контрол на чужденците.

Оспорената Заповед № 513з-11224 от 23.09.2025 г. на Началник отдел „Миграция” – СДВР е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ, видно от описаните по-горе

заповеди.

Тя е съставена и в предвидената от закона форма и съдържа мотиви за издаването му. Административният орган се е позовал на извършените проверки, осъществени от служители на отдел „Миграция” – СДВР на посочения от Е. Д. адрес на пребиваване, при които е констатирано, че той не живее там.

Това обстоятелство е прието като деклариране на неверни данни, което основание да се откаже продължаване на издаденото разрешение за продължително пребиваване на посоченото в оспорената заповед основание.

Анализът на събраните доказателства, извършен от настоящия съдебен състав в съвкупност и пълнота, не дава възможност да се направят изводи в подкрепа на мотивите, изложени от административния орган.

На първо място е безспорно, че Е. Д., гражданин на Република Турция е имал вече издадено разрешение за продължително пребиваване, валидно до 07.10.2025 г. Същото е издадено на 10.04.2025 г., основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, защото чужденецът е представител в страната на чуждестранно търговско дружество.

В издаденото на Е. Д. разрешение за пребиваване № 216984, валидно до 07.10.2025 г. (л. 28), като адрес на лицето в Република България е вписан адрес: [населено място], кв. Б., [улица].

При извършената на 09.09.2025 г. на посочения адрес от служители на отдел „Миграция” – СДВР те са разговаряли с две лица. Първият от тях – съсед е посочил, че не познава Е. Д., а вторият И. П. – наемодател е посочил, че не е виждал наемателя си от около два месеца.

За да издадат през април 2025 г. разрешение за продължително пребиване на Е. Д., гражданин на Република Турция, съответните органи за административен контрол на чужденците са приели, че той има осигурено жилище и очевидно пребивава на посочения адрес: [населено място], кв. Б., [улица], защото същият е отразен в издаденото разрешително. Без съмнение оспорващият е владал, този имот на валидно правно основание – договор за наем и писмено съгласие на собственика му.

От друга страна, съгласно чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, за получаване право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ чужденецът прилага доказателства за осигурено жилище. Нито в ЗЧРБ, нито в правилника за прилагане на закона съществува изискване чужденецът, кандидатстващ за разрешение за продължително пребиваване, да е длъжен да пребивава постоянно на декларирания от него адрес или за някакъв минимален срок (за разлика от изискването по чл. 25, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ, когато се кандидатства за разрешение за постоянно пребиваване). Достатъчно е да са налице данни, за това, че кандидатстващия за получаване на разрешение за продължително пребиваване да има на територията на страната жилище, което той може да обитава безпрепятствено, когато реши.

Този извод кореспондира с духа на разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, уреждаща въпроса с продължителното пребиваване на лица, представители на чуждестранни търговски дружества. Очевидно, че такива представители, получили право на продължително пребиваване в страната на посоченото основание, не могат да бъдат задължени да пребивават непрекъснато физически на декларирания адрес. Целта на законодателя е да се даде възможност на тези лица да пребивават безпрепятствено на територията на страната, когато е необходимо във връзка с търговските дела на представляваните от тях дружества. Логиката на такова разрешение е да се улесни и стимулира бизнеса, което да се отрази положително на икономическото развитие на България.

В разглеждания казус при първоначалното издаване на разрешение за продължително пребиваване през 2025 г. Е. Д., гражданин на Република Турция е посочил, че има осигурено жилище на адрес на пребиваване [населено място], кв. Б., [улица]. Тогава административният орган не е намерил, че това обстоятелство не е вярно, поради което е издал исканото разрешение.

Фактът, че оспорващият пребивава на посочения адрес, се потвърждава от показанията на разпитаната свидетелка по време на проведеното по делото открито заседание, които съдът кредитира изцяло.

Следва да приеме за доказано, че по време на посещенията си в страната, Е. Д., ползва по време на посещенията си в страната жилище, находящо се на адрес [населено място], кв. Б., [улица], предоставено му със съгласието на неговия собственик, по силата на договор за наем. Очевидно е, че през летните месеци, поради извършвания от наемодателя ремонт в имота, възможността за ползване на имота е била най-малкото ограничена.

Обсъждането на събраните писмени доказателства дават възможност на съда да направи извод, че при кандидатстването за продължаване на срока на вече разрешеното му продължително пребиваване, а и в последствие Е. Д., е имал осигурено жилище в съответствие с чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ. За такова жилище може да се приеме, частта от къща, находяща с на адрес [населено място], кв. Б., [улица].

Предвид направения извод, че в случай на кандидатстване за получаване на право продължително пребиваване, чужденецът не задължен да живее постоянно или за определен срок на адреса, където му осигурено жилището, съдът намира, че Е. Д., не е декларирал неверни данни, поради което направените от административния орган изводи са незаконосъобразни.

Във връзка с изложените разсъждения съдът намира, че не следва да обсъжда като неотносими към предмета на спора, приетите данните, относно влизанията и излизанията от територията на страната на жалбоподателя. За издаване на разрешение за продължително пребиваване не съществува нормативно изискване, чуждестранният гражданин да пребивава непрекъснато физически на територията на страната за определен период.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на Началник отдел „Миграция” – СДВР, за ново разглеждане на подаденото на 29.08.2025 г. от Е. Д., гражданин на Република Турция, заявление за продължаване на срока на разрешение за продължително пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспорващия, чрез процесуалния си представител не е поискал присъждането на такива, съдът не дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Е. Д., гражданин на Република Турция, чрез адвокат П. М. Заповед № 513з-11224 от 23.09.2025 г. за издаване на отказ за предоставяне на право на продължително пребиваване, постановена от Началник на отдел „Миграция“, при Столична Дирекция на Вътрешните Работи (СДВР).

ВРЪЩА делото като преписка на Началник отдел „Миграция“ – СДВР, за ново разглеждане подаденото на 29.08.2025 г. от Е. Д., гражданин на Република Турция, заявление за продължаване на срока на разрешение за продължително пребиваване, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.